

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Agrowork, spol. s.r.o.**, se sídlem Cizkrajov 21, Slavonice, IČ: 260 96 170 zast. Mgr. Jiřím Kasalem, advokátem, se sídlem Třešť, Tovární 337, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.4.2009, č.j.: 6443/2009-14130

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo v souladu s ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10.12.2008, č.j.: SZIF/2008/0341965, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců pro rok 2007 podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb., o stanovení podmínek pro zařazení skupin výrobců, zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit do programu zakládání skupin výrobců a o stanovení podmínek pro poskytnutí dotace k podpoře jejich činnosti (dále také „nařízení vlády“). Současně pak bylo žalobou napadeným rozhodnutím prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

Žalovaný v odůvodnění v záhlaví uvedeného rozhodnutí mimo jiné konstatoval, že přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení na základě spisového materiálu a posoudil na jedné straně argumenty předložené žalobcem a na straně druhé postup správního orgánu I. stupně s následujícími závěry.

Nařízením vlády je zavedená legislativní zkratka „skupina výrobců“, která však není zavedena v ust. § 2 písm. c) nařízení vlády, ale v ust. § 1 tohoto nařízení vlády, kde se „skupinou výrobců“ rozumí skupina výrobců zajišťující společný odbyt zemědělské komodity. V rámci ust. § 2 písm. c) nařízení vlády je pak určena pouze právní forma, kterou skupina výrobců může mít. Z výše uvedeného plyne, že skupinou výrobců nemůže být obchodní společnost založená jedním společníkem, neboť ta nemůže naplnit definiční vymezení skupiny výrobců, jak je obsaženo v ust. § 1 nařízení vlády.

Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že ačkoliv žalobce byl na podkladě rozhodnutí ze dne 7.2.2006 č.j. SZIF/2006/0030981 pravomocně nesprávně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců (toto rozhodnutí nebylo možné pro uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení dle ust. § 97 správního řádu zrušit), není možné i přes to dotaci podle nařízení vlády poskytnout, neboť zařazení společnosti do programu je sice jednou z podmínek pro poskytnutí dotace, jedná se však o podmínku kumulativní a její splnění není dostačující k poskytnutí dotace. Mezi tyto další podmínky patří i podmínka dle ust. § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády, dle níž musí skupina výrobců dosahovat roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3.000.000,- Kč, anebo nejméně 5 členů. V posuzovaném případě je zcela zřejmé, že žalobce s ohledem na shora uvedené definiční vymezení „skupiny výrobců“ podmínku dle ust. § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády neplnil, když tato společnost, nebyla objektivně skupinou výrobců (nemá alespoň dva členy), která by dosahovala roční obchodovatelné produkce společným uváděním zemědělských komodit na trh v hodnotě nejméně 3.000.000,- Kč, nebo neplnila podmínku nejméně 5 členů.

Žalovaný konstatoval, že nemohlo dojít k naplnění účelu a smyslu nařízení vlády a nařízení Rady (ES) Č. 1257/1999. Vzhledem k tomu, že účelem tohoto opatření je nejen vytvoření větších obchodních celků, ale i vytvoření reálných obchodních vztahů za účelem zajištění společného odbytu zemědělských komodit, nelze naplnit účel opatření v případě, že má skupina výrobců pouze jednoho člena, jako je to v tomto případě. Obchodní vztahy mezi obchodní společností a jejím jediným společníkem, nelze považovat za reálné obchodní vztahy, které by objektivně splňovaly požadavky na zvýšení konkurenceschopnosti na trhu a zajištění společného odbytu.

Žalobce v žalobě proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného mimo jiné uvedl, že setrvává na svém právním výkladu, vyjádřeném v odvolání a právní názor žalovaného pokládá za čistě účelový a to z následujících důvodů.

Především žalobce argumentuje tím, že byl právoplatně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců a to rozhodnutím č.j. SZIF/2006/0030981 ze dne 7.2.2006. Konstatování žalovaného, že se tak stalo nesprávně, je dle jeho názoru právně irrelevantní, neboť toto rozhodnutí platí. Horizontální plán rozvoje venkova, odsouhlasený Evropskou komisí, který je přímo aplikovatelným předpisem, definuje, že skupinu výrobců jako obchodní společnost založenou za účelem zajištění společného odbytu zemědělských komodit, která je zapsána do obchodního rejstříku mezi datem přistoupení a koncem programovacího období (1.5.2004 - 31.12.2006) a která má min. roční obrát 100.000 EUR anebo má 5 členů. I nařízení vlády v ust. §5 odst. 1 písm. c) uvádí toto vymezení jako alternativní (má pět členů — nebo obrát 3.000.000,- Kč). Podle názoru žalobce toto ustanovení definuje obsah pojmu skupina výrobců. Čistě jazykový výklad je v tomto i v mnoha jiných případech nepoužitelný.

Argumentaci žalovaného, který dovozuje z jazykového výkladu, že seskupení producentů musí mít více členů (jinak nejde o seskupení), považoval žalobce za snahu o popření obsahu definice, nebo respektive o její dodatečnou změnu. Jazykový výklad by podle jeho názoru neměl v právních textech nahrazovat skutečný obsah definice.

Obdobně žalobce argumentoval proti právnímu názoru žalovaného, který dovozoval, že jeden člen nemůže uskutečnit společný odbyt. Podle názoru žalobce je nutno brát v úvahu celou konstrukci předpisu, která vymezuje možnost vzniku jednočlenné skupiny, její zařazení do programu a její odbyt je dle názoru žalobce automaticky společným, neboť je odbytem skupiny tak, jak je v předpise zakotvena.

V souvislosti se změnou výkladu pravidel programu namítal žalobce nezákonnost rozhodnutí žalovaného také z toho důvodu, že podle názoru žalobce nebyla šetřena dobrá víra, jak to vyžaduje ust. § 2 odst. 3 a ust. § 94 odst. 5 správního řádu. O tomto byl žalobce přesvědčen, neboť do programu podpor bylo zařazeno několik jednočlenných seskupení producentů a v době zařazování byl tento výklad zcela akceptován. Žalobce tedy požádal o zařazení v dobré víře, že splňuje podmínky pro zařazení do programu.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na odůvodnění výroku napadeného rozhodnutí, konstatoval, že skupinou výrobců nemůže být obchodní společnost s jedním společníkem, neboť ta nemůže naplnit definiční vymezení skupiny výrobců, jak je obsaženo v § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Jediný společník právnické osoby nemůže podle žalovaného nikdy zajistit společný odbyt zemědělské komodity jako základní materiální znak činnosti skupiny výrobců, a proto nemůže žalobce splnit podmínky pro poskytnutí dotace dle § 5 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Současně upozornil na rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věcech obdobných vedených pod sp.zn. 7Ca 298/2008, 7Ca 295/2008 a 7Ca 312/2007. Navrhl žalobu v celém rozsahu zamítnout.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto skutečnosti rozhodné pro posouzení věci:

Dne 13.2.2008 byla Státnímu zemědělskému intervenčnímu fondu doručena žádost žalobce o poskytnutí dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců pro rok 2007 podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb.

Rozhodnutím ze dne 10.12.2008, č.j.: SZIF/2008/0341965 správní orgán I. stupně podle § 11 zákona č. 256/2000 Sb., podle § 5 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., a podle čl. 33d nařízení Rady č. 1257/1999 žádost žalobce o poskytnutí dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců pro rok 2007 zamítl. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že žadatel byl na základě rozhodnutí ze dne 10.2.2006, č.j. SZIF/2006/0030981 pravomocně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců. Zařazení žadatele do programu je jednou z podmínek pro poskytnutí dotace, ale jedná se o podmínku kumulativní a její splnění není dostačující k poskytnutí dotace. Mezi další podmínky patří i podmínka § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády, dle něhož musí skupina výrobců splnit podmínku minimální roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3.000.000,- Kč nebo nejméně 5 členů. Legislativní zkratka skupina výrobců, která je zavedena § 1 nařízení vlády, kde se skupinou výrobců rozumí skupina výrobců zajišťující společný odbyt zemědělské komodity, § 2 písm. c)

nařízení vlády pouze určuje právní formu, kterou skupina může mít. Žalobce podle správního orgánu I. stupně s ohledem na definiční vymezení skupiny výrobců podmínku dle § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády nesplnil, neboť i přes zařazení do programu Zakládání skupin výrobců, není objektivně skupinou výrobců s alespoň dvěma členy, která by dosahovala roční obchodovatelné produkce společným uváděním zemědělských komodit na trh v hodnotě nejméně 3.000.000,- Kč, nebo podmínku nejméně 5 členů. V souladu s nařízením Rady (ES) č. 1257/1999 proto podle správního orgánu I. stupně nelze akceptovat společnost, která ze samotné její povahy nemůže splnit účel podle tohoto nařízení, a tedy ani účel podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb., které v § 1 skupinu výrobců výslovně definuje jako skupinu zajišťující společný odbyt zemědělské komodity. Tímto podle správního orgánu I. stupně nedošlo k naplnění nařízení vlády, nařízení Rady (ES) č. 1257/1999, ani jejich účelu a smyslu.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání ze dne 22.12.2008, o kterém rozhodl žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí tak, jak shora uvedeno.

V posuzované věci vyšel soud z následující právní úpravy:

Podle čl. 33d odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 je poskytována paušální podpora na usnadnění zřizování a správního provozu seskupením producentů, která mají za cíl:

- a) přizpůsobit produkci a výstup producentů, kteří jsou členy těchto seskupení, požadavkům trhu;
- b) společně uvádět zboží na trh, včetně přípravy k prodeji, centralizaci prodeje a dodávky velkoodběratelům a
- c) stanovit společná pravidla pro informace o produkci se zvláštním ohledem na sklizeň a dostupnost.

Podle odst. 2 podpora je poskytována pouze seskupením producentů, která jsou úředně uznána příslušnými orgány nových členských států mezi dnem přistoupení a koncem programového období na základě vnitrostátního práva nebo práva Společenství.

Podle ust. § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., toto nařízení upravuje v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropských společenství podmínky pro zařazení skupiny výrobců, zajišťujících společný odbyt zemědělské komodity (dále jen „skupina výrobců“), do programu pro zakládání skupin výrobců (dále jen „program“) a podmínky pro poskytnutí dotace skupině výrobců k podpoře jejich činnosti (dále jen „dotace“).

Podle ust. § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., se pro účely tohoto nařízení skupinou výrobců rozumí obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity.

Podle ust. § 3 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., Státní zemědělský intervenční fond (dále jen "Fond") zařadí skupinu výrobců do programu na základě její žádosti doručené Fondu (dále jen "žádost o zařazení"), jestliže tato skupina výrobců

- a) splňuje podmínku roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3.000.000 Kč anebo podmínku nejméně 5 společníků nebo členů skupiny výrobců (dále jen "člen"),
- b) vznikla v období od 1. května 2004 do 31. října 2006.

Podle ust. § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., dotace za příslušný kalendářní rok se poskytne skupině výrobců na základě žádosti (§ 6), jestliže tato skupina výrobců

- a) byla zařazena do programu do 31. prosince 2006, 8)
- b) zajišťuje odbyt příslušné zemědělské komodity, uvedené v příloze k tomuto nařízení,

- c) splňuje podmínku roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3 000 000 Kč, anebo podmínku nejméně 5 členů,
- d) nakupuje příslušnou zemědělskou komoditu, uvedenou v příloze k tomuto nařízení, od třetí osoby pouze
 - 1. pokud množství této zemědělské komodity nepřesáhne 10 % objemu celkové obchodované produkce zemědělské komodity od členů za příslušný kalendářní rok, nebo
 - 2. v případě splnění povinnosti dodavatelských závazků za svého člena, který nesplnil tyto závazky, pro něj vyplývající ze společenské smlouvy, 6) stanov 7) nebo smluv o výši objemu obchodované produkce,
- e) všichni členové jsou podnikajícími fyzickými nebo právnickými osobami, které produkují alespoň 1 zemědělskou komoditu uvedenou v příloze k tomuto nařízení, jejíž odbyt zajišťují prostřednictvím skupiny výrobců, za kterou má být této skupině výrobců vyplacena dotace,
- f) všichni členové prodávají na trh celou svou tržní obchodovanou produkci zemědělské komodity prostřednictvím skupiny výrobců, pro kterou má být skupině výrobců vyplacena dotace.

Podle ust. § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.

Podle ust. § 94 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).

Soud posoudil předmětnou věc takto:

K věci samé je třeba předně uvést, že dotační program Zakládání skupin výrobců vychází z nařízení Rady č. 1257/1999. Nařízení je v systému komunitárního práva bezprostředně závazným právním předpisem s přímým účinkem, což znamená, že je aplikovatelné přímo, aniž by bylo zapotřebí jakékoliv jeho transpozice či inkorporace do vnitrostátního práva členského státu.

Nařízení Rady č. 1257/1999 upravuje podporu poskytovanou seskupením producentů v čl. 33d, podle něhož je podpora poskytována pouze takovým *seskupením producentů*, která společně vyvíjejí činnost k dosažení cílů uvedených v odst. 1 pod písm. a) až c). Seskupení producentů musí být zároveň podle čl. 33d odst. 2 nařízení uznáno příslušnými orgány nových členských států dle vnitrostátního práva členského státu nebo práva Společenství.

Protože nařízení Rady č. 1257/1999 stanoví pouze základní principy úpravy dotačního programu, bylo na jeho základě a za účelem konkretizace dotačního programu Zakládání skupiny výrobců vydáno nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Toto nařízení upravuje dva hlavní okruhy otázek, a to předpoklady pro zařazení určitého subjektu do programu Zakládání skupin výrobců (§ 3) a podmínky, za nichž je podpora ve formě dotace subjektu poskytnuta (§ 5).

Z výše uvedeného je zřejmé, že příjemcem dotace z programu pro zakládání skupin výrobců dle nařízení vlády č. 655/2004 Sb., může být pouze ten subjekt, který vykazuje znaky seskupení producentů dle přímo aplikovatelného nařízení Rady č. 1257/1999. Jinými slovy řečeno, skupina výrobců ve smyslu nařízení vlády č. 655/2004 Sb., musí korespondovat

pojmu seskupení producentů podle přímo aplikovatelného nařízení Rady č. 1257/1999. Právní rámec pro vymezení pojmu *skupina výrobců* tedy tvoří jednak nařízení Rady č. 1257/1999 a dále nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Z čl. 33d nařízení Rady č. 1257/1999 vyplývá, že seskupení producentů se skládá z *producentů* (užité množné číslo), kteří jsou *členy* tohoto seskupení, kteří mají *společně* uvádět zboží na trh a činit (*společně*) přípravy k prodeji, *centralizovat* prodej a (*společně*) dodávat velkoobdobatelům a kteří si stanoví *společná* pravidla pro informace o produkci. Je tak evidentní, že *seskupení producentů* musí být tvořeno více subjekty (producenty); „seskupení“ jednoho producenta je zřejmý protimluv.

Zcela v intencích nařízení Rady č. 1257/1999 vymezuje seskupení producentů též nařízení vlády č. 655/2004 Sb., které pro ně v ust. § 1 zavádí legislativní zkratku „skupina výrobců“ a v § 2 písm. c) vymezuje podstatné rysy tohoto seskupení. Podle ust. § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., může být skupinou výrobců jenom obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění *společného odbytu* příslušné zemědělské komodity.

Jak v případě nařízení Rady č. 1257/1999, tak i v případě nařízení vlády č. 655/2004 Sb., je tedy nedílným znakem seskupení producentů, respektive skupiny výrobců *společně vyvíjená činnost*. Tento znak je u jednočlenné společnosti pojmově zcela vyloučen. Vycházet tak pouze z právní úpravy obsažené v obchodním zákoníku, který obecně připouští existenci společnosti s ručením omezeným s jediným společníkem, by bylo nerespektováním úpravy obsažené v nařízení Rady č. 1257/1999 a nařízení vlády č. 655/2004 a znamenalo by rozšiřování okruhu adresátů podpory poskytované v rámci programu Zakládání skupin výrobců nad rámec uvedených nařízení.

K témuž závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19.1.2020 č.j. 1 As 87/2009 – 72, v němž uvedl, že to, „jaké osoby lze podřadit pod pojem „skupina výrobců“, uvádí § 2 písm. c) vládního nařízení; jsou jimi obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity. Podstatné pro věc v tomto ohledu tedy je, že se musí jednat o skupinu výrobců, jimiž jsou obchodní společnost a nebo družstvo a současně musí být splněna podmínka, že jejich předmětem činnosti je zajištění společného odbytu určité zemědělské komodity. Má-li být předmětem činnosti takové právnické osoby zajištění společného odbytu, pak její obsah musí tvořit více prvků. Bylo by zřejmým protimluvem, aby předmětem činnosti jednočlenné společnosti byl společný odbyt zemědělské komodity. Již z pouhého významu slova „společný“ (kolektivní, hromadný) lze logickou úvahou vyložit, že se musí jednat o činnost či postup ve shodě více elementů.“ Na tyto závěry shodně odkázal Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 11.3.2010 č.j. 9 As 67/2009 – 94.

Lze shrnout, že společný odbyt zemědělské komodity, který je základním znakem činnosti *skupiny výrobců*, nemůže zajišťovat obchodní společnost s jediným společníkem.

Dotace z programu Zakládání skupin výrobců může být v souladu s § 1 a § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 655/1999 Sb., poskytnuta pouze *skupině výrobců*. Žalobce jakožto obchodní společnost s jediným společníkem nelze z výše rozvedených důvodů pod tento pojem podřadit, stejně jako jej nelze podřadit pod pojem *seskupení producentů* ve smyslu nařízení Rady č. 1257/1999, a dotace z uvedeného programu mu proto poskytnuta být nemůže.

To, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu ze dne 7.2.2006, č.j.: SZIF/2006/0030981 (neoprávněně) zařazen do programu Zakládání skupin výrobců,

nemůže nijak ovlivnit závěr o nemožnosti poskytnutí dotace žalobci z uvedeného programu. Podmínka zařazení do programu Zakládání skupin výrobců zakotvená v § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., je pouze jednou z podmínek pro poskytnutí příslušné dotace, nejedná se však o podmínku jedinou. Podle uvozující věty ust. § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., se dotace za příslušný kalendářní rok „poskytne *skupině výrobců* na základě žádosti, jestliže tato *skupina výrobců*“ Žalobce z výše popsaných důvodů nelze za skupinu výrobců ve smyslu legislativní zkratky zakotvené v ust. § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., která je dále definována v § 2 písm. c) téhož nařízení, považovat, a proto mu ani není možné poskytnout požadovanou dotaci.

K námitce žalobce ohledně porušení ust. § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. soud uvádí, že samotná dobrá víra žalobce o oprávněnosti jeho zařazení do programu Zakládání skupin výrobců jednak nezakládá nárok na poskytnutí dotace, především však správní orgán nezbavuje povinnosti zkoumat naplnění podmínek pro poskytnutí dotace, které vyplývají z právních předpisů. Poskytnout dotaci v rámci programu Zakládání skupin výrobců určitému subjektu je totiž možné pouze v tom případě, že daný subjekt prokazatelně splňuje veškeré podmínky, které *právní předpisy* pro poskytnutí dotace stanoví. Jestliže správní orgány obou stupňů právem shledaly, že žalobce tyto podmínky nesplňuje, nelze toto zjištění překlénout s poukazem na dobrou vírou žalobce o oprávněnosti jeho zařazení do programu. Neobstojí ani poukaz žalobce na to, že žalovaný dříve zastával jiný právní názor ohledně možnosti zařazení jednočlenných obchodních společností do programu Zakládání skupin výrobců. Pro rozhodnutí o přiznání dotace v rámci uvedeného programu je relevantní pouze znění obecně závazných právních předpisů, nikoliv nezávazná stanoviska žalovaného k výkladu těchto norem zmiňovaná žalobcem v podané žalobě.

Závěrem má soud za to, že ani k porušení žalobcem namítaného ust. § 94 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. dojít nemohlo, neboť správní orgány v souzené věci nerozhodovaly v přezkumném řízení.

Ke stejným závěrům pak dospěl již devátý senát zdejšího soudu ve svém rozsudku sp.zn. 9Ca 293/2008 a osmý senát se k nim připojuje.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Městský soud v Praze rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť žalobce s tímto postupem vyslovil svůj souhlas a žalovaný se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. prosince 2012

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová